

Tjärna – en glad fjällko på äventyr

Böckerna om fjällkon Tjärna har rönt mycket uppskattning och fått fina recensioner. Nu till sommaren erbjuder vi ett litet ”presskit” som ni fritt kan använda i redaktionell text.

Högupplösta bilder och textdokument finns att hämta hem från förlagets hemsida

www.tecknadebilderforlag.se

Recensionsex av böckerna kan ni också beställa, skicka ett mail till **anders@tecknadebilder.se** eller ring 070 58 08 469

Skicka oss gärna ett ex av det ni publicerar

mvh

Anders Suneson

Tecknade Bilder Förlag

Peterson-Bergers väg 4

832 96 Frösön

Hur det började

Mitt och Victorias samarbete började med att Jamtli förlag frågade om jag kunde tänka mig att illustrera en kapitelbok om fjällkon Tjärna. Jag läste Victorias manus och tyckte att det var både en trevlig fjällko och en fin berättelse och beskrivning av en fjällkos personlighet.

När vi sedan fick möjlighet att ge ut uppföljaren på mitt eget förlag Tecknade Bilder Förlag så föddes tanken om att också ge ut en bilderbok. Så nu har vi tre stycken böcker i serien om Tjärna. Vårt samarbete går till så att först skriver Victoria ett manus sedan skissar jag bilder och därefter har vi en dialog om samspelet mellan bild och text. Slutligen gör jag färdiga akvarelloriginal.

Författarpresentation

Foto: Staffan Björklund

Victoria Törnqvist

Så länge som jag kan minnas har jag skrivit. När jag var fem år bröt jag höger arm. Då skrev jag med vänster hand istället. Snart kom små berättelser till och dagbok fördes. När skolan började blev berättelserna allt längre och även dikter formades. Jag skrev i kompisböcker vad jag ville bli när jag blev stor. Jag ville bli lärare. Och författare. Jag blev inte lärare. Men jag blev författare. Dock inte på heltid. Inte än. Men jag har drömmar. Drömmar om mer skrivtid.

Jag bor numer på en gård i Dalarna och att jag bosatt mig här beror på fåbodlivet. För när jag en sommar för många år sedan arbetade som fåbodkulla på Prästbodarnas fåbod så blev jag fast. Och kanske lite förändrad. Jag hade hittat hem.

En idé om en bok föddes. En dokumentation av fåbodens historia. Boken blev verklighet och gavs ut av Rättviks hembygdsförening. I fåbodandan har det sedan fortsatt med en fotobok om fåbodliv och flera barnböcker om den busiga fjällkon Tjärna som är med om många roliga och spännande äventyr ute i dalaskogarna. En hel del av min poesi föds också ur den inspiration som jag tycker uppstår där gamla tider möter nya, där tysta minnen kan leda oss mot framtiden.

Illustratörspresentation

Foto: Anders Suneson

Anders Suneson

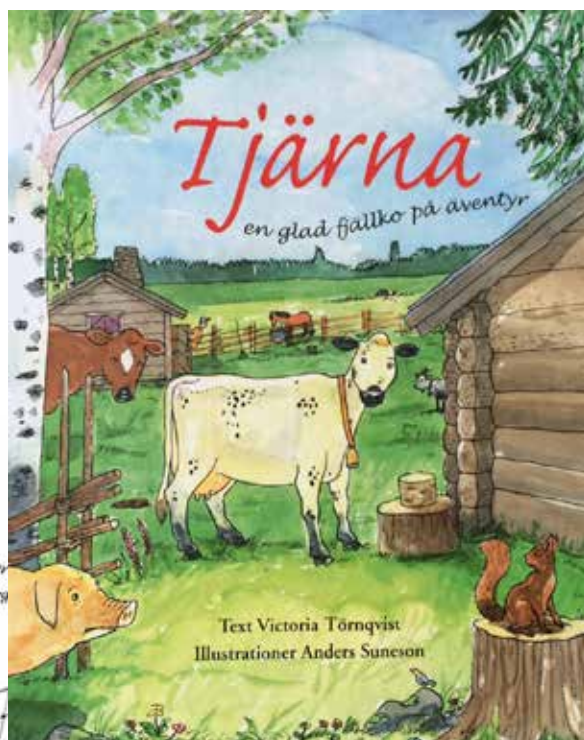
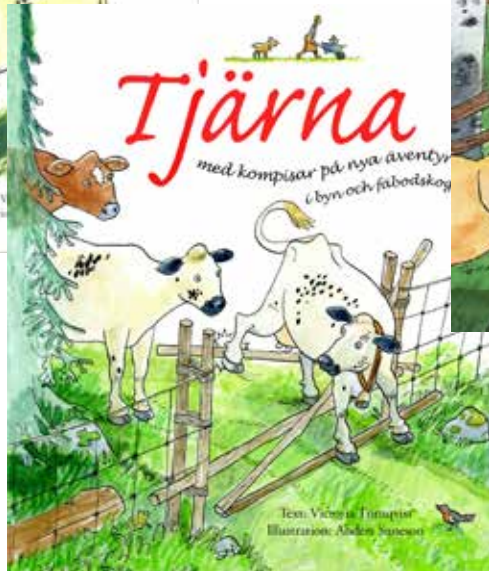
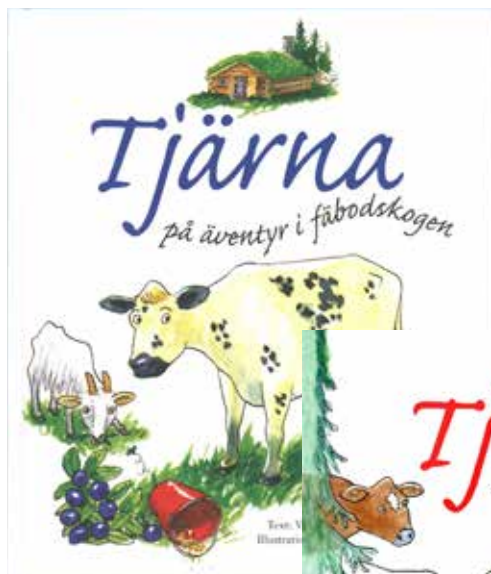
Jag jobbar som illustratör och utbildades på Konstfackskolan i Stockholm 1976-80. I början illustrerade jag mycket läromedel och när mina barn började intressera sig för bilderböcker började jag själv skriva och rita barnböcker. Det har blivit ett 15-tal olika titlar genom åren. När marknaden blev tuffare i slutet av 1990-talet och det kändes som att förlagen inte riktigt trodde på mina ideer började jag intressera mig för att starta ett eget förlag, Tecknade Bilder Förlag.

Att driva ett förlag är ingen dans på rosor och ska sanningen fram så är det väldigt mycket arbetsuppgifter som jag egentligen inte tycker är så roliga. Men om alternativet är att bokprojekten stannar i byrålådan så får man tugga i sig en del tunga arbetsuppgifter. Och resultatet har ju blivit att vi både publicerat och fått till hyfsad spridning på våra titlar.

På förlagets hemsida hittar ni mer info: www.tecknadebilderforlag.se

Om Tjärnaböckerna

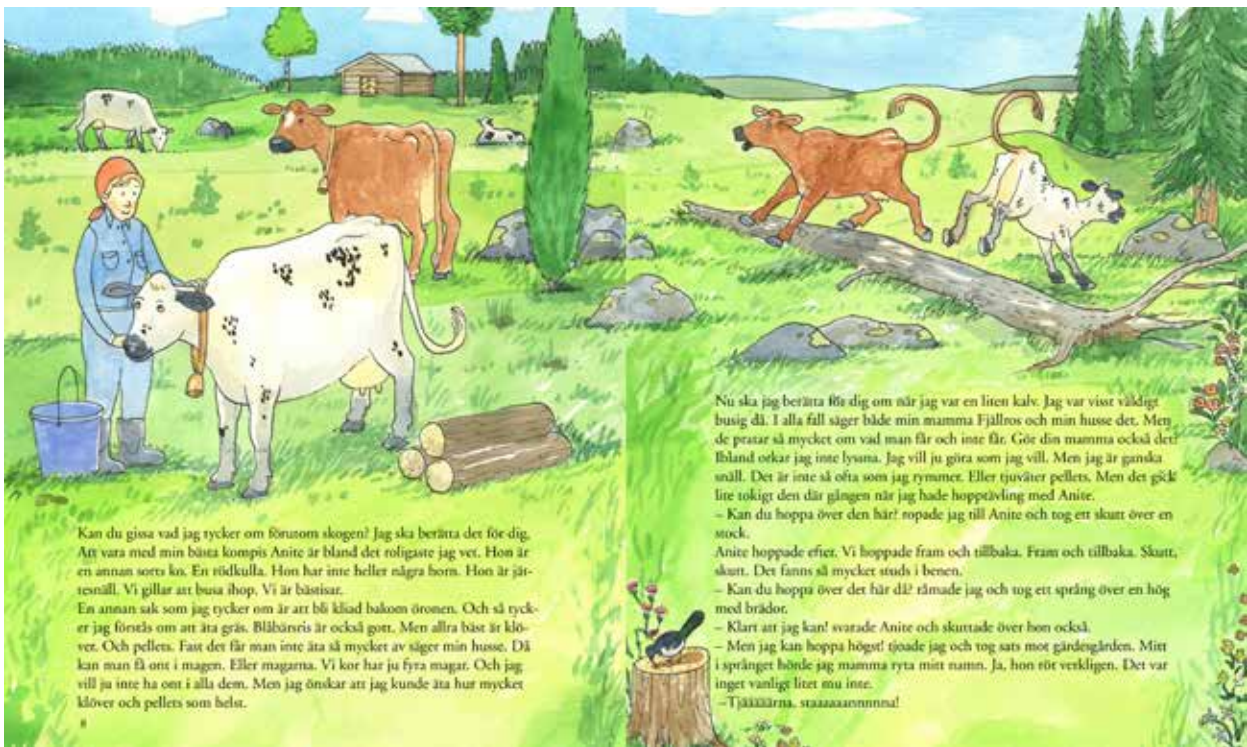

Redan när Tjärna är en liten kalv är hon busig, klurig och klok. Hon utmärker sig bland de andra kalvarna och pockar på min, författarens, uppmärksamhet. Hon är av rasen fjällko och föds på Prästbodarnas fåbod när jag arbetar där sommaren 1997. Hennes mamma Fjällros ger mig en alldeles speciell upplevelse när hon visar mig vägen hem genom skogen när jag gått vilse. Och historierna om dessa speciella kossor börjar ta form i mitt huvud. För jag vill berätta för barn om fåbodlivet, lära dem var mjölken kommer ifrån, att man kan göra ost av mjölk och vad betyder egentligen buföra? Men jag känner att berättelsen måste vara rolig. Den måste vara spännande. Inte bara en faktabok. Men ändå bygga på verkligheten. I första boken "Tjärna på äventyr i fåbodskogen" är Tjärna kalv och kviga och har bl a hopptävling med sin bästa kompis, blir rädd för en gris som hon tror är en varg, funderar på hur det egentligen är att bli stor och möter en björn i skogen. Och de där människorna, nog är de lite konstiga även om de är snälla. Ja, så vardagsfilosoferar Tjärna över kolivet.

I uppföljaren, "Tjärna med kompisar på nya äventyr i byn och fåbodskogen", så har Tjärna blivit vuxen. Hon har blivit mamma och kändis och berättar om hur det känns att bli kär och hur kittligt det är att bli mjölkad för första gången. Hon berättar också om när hon och hennes kokompisar går vilse och blir osams, om när de möter älgar, bråkiga hästar och busiga getter. Hon är också liten ledsen över att både hennes mamma och en kompis har lämnat henne och blivit ko-änglar.

I dessa båda Tjärnaböcker är det ganska mycket text med några insprängda illustrationer. De passar bra antingen för högläsning eller för egen läsning när man är ca 7-10 år.

Efter ett tag formades plötsligt en till idé. Det behövdes ju även en bilderbok för lite mindre barn. Så då föddes tredje boken "Tjärna – en glad fjällko på äventyr" vilken är en bearbetad och förkortad version av de båda tidigare böckerna, där de svårare ämnena om kärleken och döden har utelämnats och där det är illustrationerna som fyller sidorna.

Kan du gissa vad jag tycker om förutom skogen? Jag ska berätta det för dig. Att vara med min bästa kompis Anite är bland det roligaste jag vet. Hon är en annan sorts ko. En rödkulla. Hon har inte heller några horns. Hon är jättesnäll. Vi gillar att busa ihop. Vi är bästisar. En annan sak som jag tycker om är att bli klädd baloon öronen. Och så tycker jag förstås om att äta gräs. Blåbärsris är också gott. Men allra bäst är klöver. Och pellets. Fast det får man inte äta så mycket av säger min kusse. Då kan man bli ont i magen. Eller magarna. Vi kor har ju fyra magar. Och jag vill ju inte ha ont i alla dem. Men jag önskar att jag kunde äta hur mycket klöver och pellets som helst.

Nu ska jag berätta för dig om när jag var en liten kalv. Jag var visst väldigt busig då. I alla fall säger både min mamma Fjällros och min kusse det. Men de pratar så mycket om vad man får och inte får. Gör din mamma också det? Bland ockar jag inte lysarna. Jag vill ju göra som jag vill. Men jag är ganska snäll. Det är inte så ofta som jag rymmer. Eller tjuväter pellets. Men det gick lite tokigt den där gången när jag hade hoppövning med Anite.
 – Kan du hoppa över den här? ropade jag till Anite och tog ett skutt över en stock.
 Anite hoppade efter. Vi hoppade fram och tillbaka. Fram och tillbaka. Skutt, skutt. Det fanns så mycket studs i benen.
 – Kan du hoppa över det här då? råmjade jag och tog ett språng över en hög med bräddor.
 – Klart att jag kan! svarade Anite och skuttade över hon också.
 – Men jag kan hoppa högst! tönade jag och tog sats mot gårdsgården. Mitt i språnget höörde jag mamma ryta mitt namn. Ja, hon röt verkligen. Det var inget vanligt litet nu inte.
 – Tjääääarna. staaaaaannnnna!

Bibliotekstjänsts lektör skriver:

”Med humor, värme och med kärlek till djur och natur återges Tjärnas liv och leverne i bild och text. Varje uppslag innehåller helsidestäckande illustrationer, gjorda av Anders Suneson, som fint och emellanåt skojfriskt återger djuren, naturen och bokens händelser.

Victoria Törnqvists berättande, lättförståeliga text finns längst ner på varje sida. Den innehåller en hel del dialog där djuren, främst kossorna, pratar med varandra och människorna pratar med djuren.

Den är en alldeles utmärkt bok för barn och vuxna att läsa tillsammans och den ger säkert upphov till många intressanta samtal och funderingar.”

Helhetsbetyg: 5. – Inger Lindberg.

(Detta är ett urval av recensionen skriven i BTJ-häfte 18, 2015).

2016 nominerades Victoria till Lands stipendium för eldsjälar på landsbygden med motiveringen:

”Victoria förvaltar och lär ut en värdefull kunskap om vårt kulturarv till en ny generation. Hon har skrivit tre barnböcker och ordnar många prova på-aktiviteter, bland annat ystning, mesekokning och tovning. Victoria gör historien levande med sitt engagemang för gammalt hantverk och livsstil. Med sin och sambons får håller hon deras flerhundraåriga Finnmarkshemman öppet.”

Victoria fick inte juryns stipendium, men med god marginal flest röster i läsarnas omröstning av Sveriges största eldsjäl!

Pressbilder finns att hämta hem från www.tecknadebilderforlag.se

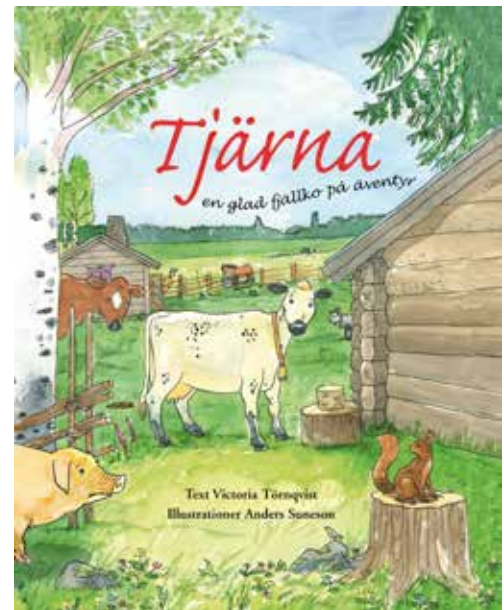
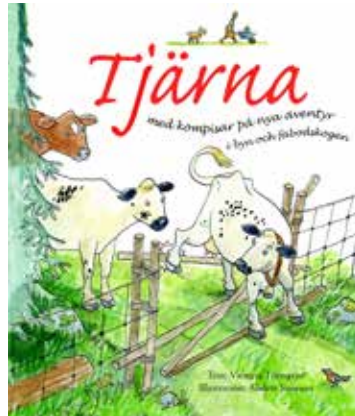
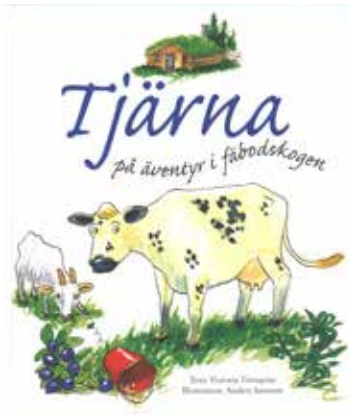
Victoria Törnqvist Foto: Staffan Björklund

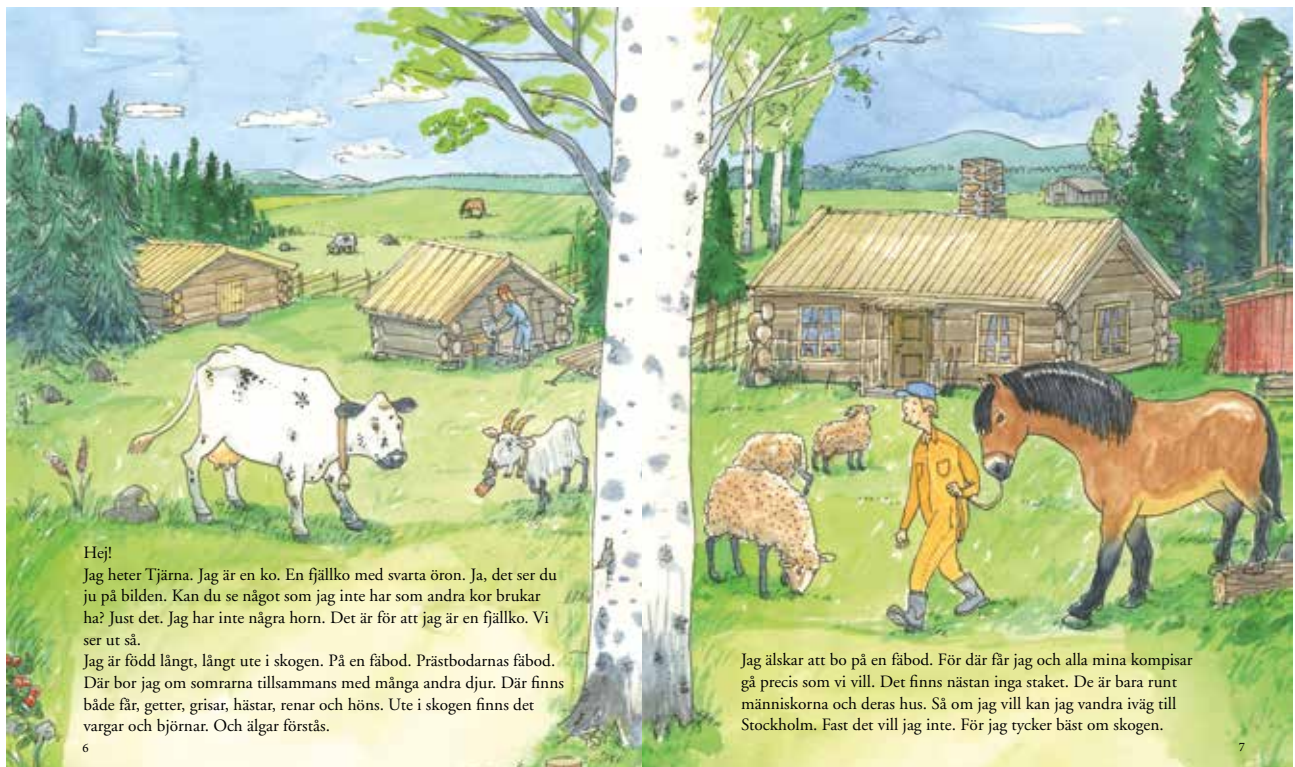
Victoria Törnqvist Foto: Kristina Rogndahl Eriksson

Anders Suneson Foto: Anders Suneson

Omslag till böckerna

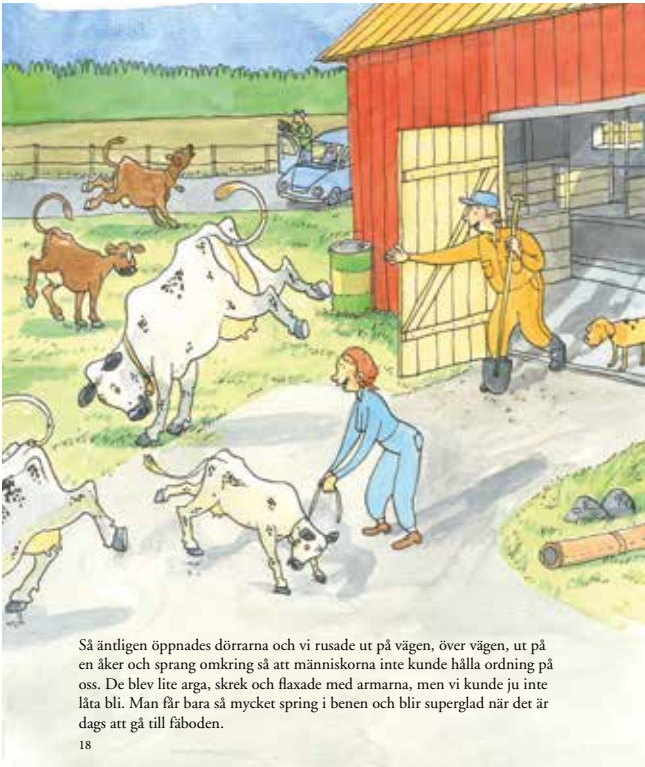

Hej!
 Jag heter Tjärna. Jag är en ko. En fjällko med svarta öron. Ja, det ser du ju på bilden. Kan du se något som jag inte har som andra kor brukar ha? Just det. Jag har inte några horn. Det är för att jag är en fjällko. Vi ser ut så.
 Jag är född långt, långt ute i skogen. På en fåbod. Prästbodarnas fåbod. Där bor jag om somrarna tillsammans med många andra djur. Där finns både får, getter, grisar, hästar, renar och höns. Ute i skogen finns det vargar och björnar. Och älgar förstås.

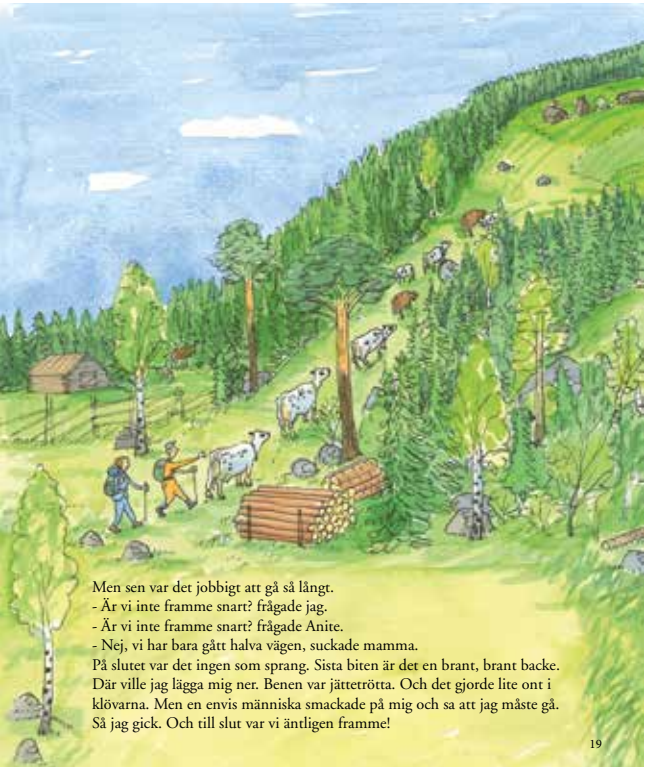
Jag älskar att bo på en fåbod. För där får jag och alla mina kompisar gå precis som vi vill. Det finns nästan inga staket. De är bara runt människorna och deras hus. Så om jag vill kan jag vandra iväg till Stockholm. Fast det vill jag inte. För jag tycker bäst om skogen.

Uppslag s 6 - 7 ur bilderboken

Uppslag s 18 - 19 ur bilderboken

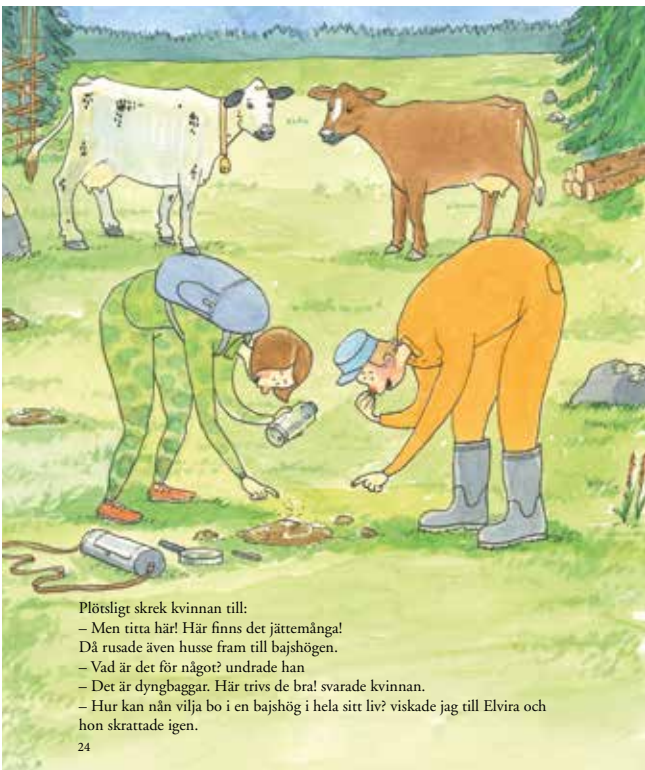

Så äntligen öppnades dörrarna och vi rusade ut på vägen, över vägen, ut på en åker och sprang omkring så att människorna inte kunde hålla ordning på oss. De blev lite arga, skrek och flaxade med armarna, men vi kunde ju inte låta bli. Man får bara så mycket spring i benen och blir superglad när det är dags att gå till fåboden.

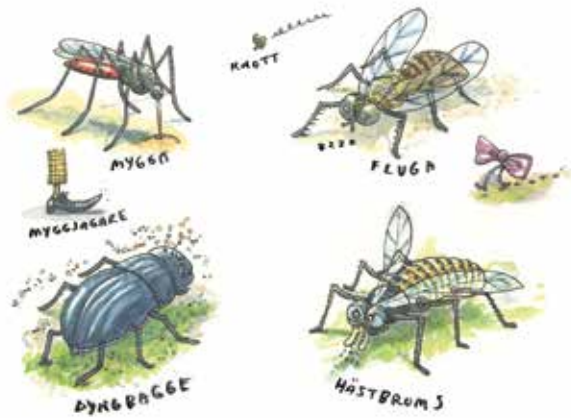

Men sen var det jobbigt att gå så långt.
 - Är vi inte framme snart? frågade jag.
 - Är vi inte framme snart? frågade Anite.
 - Nej, vi har bara gått halva vägen, suckade mamma.
 På slutet var det ingen som sprang. Sista biten är det en brant, brant backe. Där ville jag lägga mig ner. Benen var jättetrötta. Och det gjorde lite ont i klövarna. Men en enviss människa smackade på mig och sa att jag måste gå. Så jag gick. Och till slut var vi äntligen framme!

Uppslag s 24 - 25 ur bilderboken

Plötsligt skrek kvinnan till:
 - Men titta här! Här finns det jättemånga!
 Då rusade även huse fram till bajshögen.
 - Vad är det för något? undrade han
 - Det är dyngbaggar. Här trivs de bra! svarade kvinnan.
 - Hur kan nån vilja bo i en bajshög i hela sitt liv? viskade jag till Elvira och hon skrattade igen.

Jag hade sett de där svarta små krypen förut, men aldrig tänkt på dem. Jag gillar inte insekter. Tänk alla otäcka myggor och knott som bits och sticks så att det gör ont och kliar. Flugor är ju inte heller så roliga. De surrar och snurrar omkring överallt så att det kittlas och killas. Men allra värst är nog de stora otäckingarna. Bromsarna. Aj, vad deras bett kan göra ont. Men de här dyngbaggar är visst viktiga förklarade huse. De bryter ner vårt bajs så att det blir bra för jorden. Och då växer gräset bra och jag kan äta mig mätt och mjölka mycket. Så de kanske inte är så dumma de där skalbaggar-na. Men inte skulle jag vilja byta med dem och bo i bajs.

Tecknade Bilder Förlag

Anders Suneson Peterson-Bergers väg 4, 832 96 Frösön
 tel 070 58 08 469 www.tecknadebilderforlag.se

anders@tecknadebilder.se